

Michelle Paver

Torak en Wolf
Avonturen in het Hoge Noorden

Avonturen uit een magisch verleden Deel 3

the house of books

Oorspronkelijke titel: *Soul Eater*
Copyright © 2006 Orion Children's Books
Copyright © 2006 Tekst Michelle Paver

Copyright voor het Nederlands taalgebied © 2006 The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling
Ellis Post Uiterweer

Vormgeving omslag
B'IJ Barbara

Oorspronkelijke vormgeving binnenwerk
Mat-Zet, Soest

ISBN 978 90 443 3895 9
NUR 284
D/2013/8899/3

www.michellepaver.com
www.thehouseofbooks.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

Torak hoopte dat het geen slecht voorteken was.

Hij hoopte dat het gewoon de veer van een uil was die daar in de sneeuw lag. Daarom sloeg hij er maar geen acht op. Dat was de eerste fout die hij maakte.

Geruisloos keerde hij terug naar het spoor dat ze al vanaf zonsopgang volgden. Het spoor zag er vers uit. Hij trok zijn want uit en voelde aan de pootafdruk. Er had zich geen laagje ijs in gevormd. Ja, het spoor was vers.

Hij draaide zich om naar Renn, die hoger op de heuvel stond, tikte op zijn mouw en stak zijn wijsvinger op. Daarna wees hij in de richting van het beukenbos. Eén rendier dat naar het zuiden trekt.

Renn knikte, trok een pijl uit haar pijlkoker en legde aan. Net als Torak ging ze bijna op in het landschap, gekleed als ze was in een jas en beenstukken van bleke rendierhuid, en met as op haar gezicht gesmeerd om haar geur te maskeren. Net als hij had ze honger. Sinds hun dagmaal van een reepje vlees van een wild zwijn hadden ze niets meer gegeten.

Maar in tegenstelling tot Torak had zij de uilenveer niet gezien.

Hij kon het haar maar beter niet vertellen, dacht hij.

Dat was de tweede fout.

Een klein eindje achter hem snuffelde Wolf aan een plekje waar het rendier de sneeuw had weg gekrabbd om bij het korstmos te kunnen komen. Zijn oren stonden gespitst, en zijn zilverkleurige vacht had hij van opwinding overeind gezet. Als hij al merkte dat Torak zich niet op zijn gemak voelde, liet hij dat niet

blijken. Weer snuffelde hij, toen stak hij zijn snuit in de geurige lucht om goed te kunnen ruiken. Met zijn amberkleurige ogen keek hij naar Torak op. *Het ruikt niet goed.*

Torak hield zijn hoofd schuin. *Wat bedoel je*, vroeg hij in wolventaal.

Wolf bewoog zijn snorharen. *Slechte snuit.*

Torak keek naar wat Wolf had gevonden, en zag toen een druppeltje gelige pus op de kale grond liggen. Wolf vertelde hem dat het een oud rendier was, met rottende tanden na al die jaren van kauwen op het taaie korstmos.

Torak trok zijn neus op, bij wijze van wolvenlach. *Dank je, broeder uit de roedel.* Daarna keek hij even naar Renn, en liep vervolgens de heuvel af, zo stilletjes als hij maar kon op zijn laarzen van beverhuid.

Niet stil genoeg naar Wolfs zin. Die bewoog verwijtend met zijn oor terwijl hij zelf geluidloos als rook over de sneeuw bewoog.

Samen slopen ze tussen de sluimerende bomen door. Zwarte eiken en zilverkleurige berken schitterden van de rijp. Hier en daar zag Torak een rode flits van hulstbessen, of het donkergroen van een den die haar slapende zusters bewaakte. Het was stil in het Woud. De rivieren waren dichtgevroren. De meeste vogels waren in zuidelijke richting weggevlagen.

Behalve die uil, dacht Torak.

Zodra hij de pluizige bovenkant had gezien, had hij meteen geweten dat het een uilenveer was. Daardoor werd het geluid gedempt wanneer de uil op jacht was. Als de veer de grauwe kleur van een bosuil had gehad, zou hij zich geen zorgen hebben gemaakt. In dat geval zou hij de veer gewoon aan Renn hebben gegeven, die hem dan voor haar pijlen zou hebben gebruikt. Maar deze veer had zwarte en geelbruine strepen; schaduw en vuur. Daardoor wist Torak dat het een veer van de grootste en felste soort uil was: de oehoe. En om er zo eentje te vinden ... dat was niet best.

Wolfs zwarte neus trilde.

Meteen was Torak op zijn hoede.

Door de bomen heen zag hij het rendier, dat aan baardmos stond te knabbelen. Hij hoorde de sneeuw onder de hoeven knisperen, hij zag de adem die als een wolkje uit haar neus kwam. Mooi, ze stonden nog steeds uit de wind. Hij dacht niet meer aan de veer, maar aan sappig vlees en lekker vet merg.

Achter zich hoorde hij dat Renn haar boog spande. Zelf legde hij ook een pijl op de zijne, maar besepte toen dat hij haar het zicht benam en ging op zijn knie zitten, want Renn was beter met pijl en boog dan hij.

Het rendier verdween achter een dikke boom. Ze zouden moeten wachten.

Terwijl Torak wachtte, viel zijn blik op een den die vijf passen naar beneden stond. De boom hield haar met sneeuw bedekte armen gespreid; een waarschuwing om niet verder te gaan.

Torak hield de boog nog steviger vast en richtte zijn aandacht weer op het rendier.

Een windvlaag deed de takken van de beuken om hem heen bewegen, en de verdorde bladeren ritselden als verdroogde, dode handen.

Hij slikte. Het was net alsof het Woud hem iets probeerde te vertellen.

Boven hem bewoog een tak, en een hele lading sneeuw kwam naar beneden. Hij keek omhoog. Zijn hart sloeg over, want daar zat een oehoe. De oren met de pluimpjes waren scherp als speerpunten, en de enorme oranje ogen leken twee zonnen.

Met een kreet sprong Torak op.

Het rendier vluchtte weg.

Wolf stormde erachteraan.

Renns veer vloog langs Toraks kap.

De oehoe spreidde haar reusachtige vleugels en vloog stilletjes weg.

‘Wat deed jij nou?’ riep Renn woedend. ‘Waarom ging je ineens staan? Ik had je wel dood kunnen schieten!’

Torak gaf geen antwoord. Hij keek naar de oehoe, die opsteeg in de stralend blauwe middaglucht. Maar oehoes jagen 's nachts, dacht hij.

Wolf bewoog zich met grote sprongen terug tussen de bomen door en kwam naast hem tot stilstand. Hij schudde zijn vacht uit en kwispelde. Hij had niet verwacht het rendier te pakken te krijgen, maar het was leuk geweest om het te proberen.

Omdat hij aanvoelde dat Torak zich niet op zijn gemak voelde, wreef hij zich tegen zijn benen. Torak knielde en begroef zijn gezicht in de dikke, ruwe vacht. Hij ademde Wolfs vertrouwde, grasachtige geur diep in.

‘Wat is er?’ vroeg Renn.

Torak hief zijn hoofd op. ‘Die uil, natuurlijk.’

‘Welke uil?’

Hij knipperde met zijn ogen. ‘Die heb je toch zeker wel gezien? Die oehoe! Ze was zo dichtbij dat ik haar had kunnen aanraken!’

Toen ze nog steeds niet-begrijpend naar hem keek, rende hij terug de heuvel op en zocht naar de veer. ‘Hier!’ bracht hij hijgend uit. Hij stak haar de veer toe.

Wolf legde zijn oren plat en gromde.

Renn legde haar hand op de veren van haar stam.

‘Wat zou het betekenen?’ vroeg Torak.

‘Ik weet het niet, maar het kan niets goeds zijn. We moeten teruggaan. Fin-Kedinn weet wel wat we moeten doen. En Torak...’ Ze keek naar de veer. ‘Laat die maar hier.’

Terwijl hij de veer terug in de sneeuw gooide, speet het hem dat hij die met zijn blote handen had opgepakt. Er zat een laagje grijs poeder op zijn hand. Hij veegde zijn hand aan zijn jak af, maar er bleef toch een geurtje achter dat hem herinnerde aan het knekelveld van de Raven.

Plotseling gromde Wolf zacht en spitste zijn oren.

‘Wat ruikt hij?’ vroeg Renn. Ze beheerste de wolventaal niet, maar ze kende Wolf goed.

Torak fronste diep. 'Ik weet het niet.' Wolf hield zijn staart omhoog, maar verder gaf hij niet de gebruikelijke signalen af voor wanneer hij een prooidier had geroken.

Vreemde prooi, vertelde Wolf hem. Het drong tot Torak door dat Wolf er ook niet goed raad mee wist.

Plotseling kreeg Torak het gevoel dat er groot gevaar dreigde. Hij blafte waarschuwend. 'Oerf!' *Blijf uit de buurt!*

Maar Wolf ging er al vandoor. Hij draafde soepel naar het dal.

'Neel!' riep Torak uit, en hij strompelde achter hem aan.

'Wat is er?' vroeg Renn. 'Wat zei hij?'

"'Vreemde prooi'," zei Torak.

Steeds angstiger keek hij naar Wolf, die de heuveltop had bereikt en naar hen omkeek. Hij zag er geweldig uit: zijn dikke wintervacht een mengeling van grijs, zwart en rossig, zijn pluizige staart recht omhoog van opwinding. *Kom dan, broeder van de roedel! Vreemde prooi!*

En toen was hij verdwenen.

Ze volgden hem zo snel ze konden, maar ze hadden ook hun ransels en slaapzakken om mee te zeulen, en de sneeuw lag hoog. Daarom liepen ze op sneeuwschoenen, waarop ze maar heel langzaam vooruit kwamen. Toen ze de heuveltop hadden bereikt, was Wolf nergens meer te bekennen.

'Hij zal wel ergens op ons wachten,' probeerde Renn Torak gerust te stellen. Ze wees naar een groepje ratelpopulieren. 'Zodra we daar zijn, bespringt hij ons.'

Daardoor voelde Torak zich een beetje beter. De vorige dag had Wolf zich achter een jeneverbesstruik verstopt. Hij had hen besprongen, waardoor ze in een sneeuwhoop waren gevallen. Wolf had grommend naar hen gebeten totdat Torak helemaal slap van het lachen was.

Ze bereikten de ratelpopulieren. Wolf besprong hen niet.

Torak blafte twee keer kort. *Waar ben je?*

Geen antwoord.

Wolfs sporen waren echter duidelijk te zien. Er jaagden hier

meer stammen en allemaal maakten ze gebruik van honden, maar je kon Wolfs pootafdrukken onmogelijk voor die van een hond aanzien. Een hond rent lukraak rond omdat hij weet dat zijn baas hem toch wel te eten zal geven. Maar een wolf gaat altijd doelbewust te werk. Hij moet wel een prooi vinden, anders verhongert hij. En hoewel Wolf al zeven manen bij Torak en de Ravenstam was, had Torak hem nooit eten gegeven. Hij was bang dat Wolf daardoor een minder goede jager zou worden.

De middag vorderde en nog steeds volgden ze Wolfs spoor. Het was een soepele gang, waarbij de achterpoten op de pootafdrukken van de voorpoten terechtkwamen. De sneeuw die onder hun sneeuwschoenen knisperde, en hun hijgende ademhaling, waren in het Woud goed hoorbaar.

‘We gaan te ver naar het noorden,’ zei Renn. Ze waren ongeveer een dag lopen bij het kamp van de Raven vandaan. Het kamp lag naar het zuidwesten, bij het Wijde Water.

Weer blafte Torak. *Waar ben je?*

Er plofte sneeuw uit een boom op zijn kap. De stilte die daarop volgde, leek dieper te zijn dan eerst.

Toen hij zag dat de hulstbessen minder glansden, drong het tot hem door dat de dag ten einde liep. Het was al minder licht, en onder de bomen werd het donker. Hij voelde zich koud worden, want de duisternis kwam eraan.

De stammen noemden dit de demonentijd, omdat in de winter, wanneer de machtige Oeros hoog tussen de sterren staat, de demonen uit de Andere Wereld ontsnappen en door het Woud schichten om overal verwarring en wanhoop te veroorzaken. Er is er maar eentje voor nodig om een heel dal te besmetten. En hoewel de Magiërs alles goed in de gaten houden, kunnen ze niet alle demonen vangen. Demonen kun je niet goed zien. Je vangt nooit meer dan een glimp van ze op, en je weet nooit precies hoe ze eruitzien, omdat ze voortdurend veranderen om beter in de mond te kunnen kruipen van iemand die slaapt. Zo nemen ze de lichamen van levende wezens over. Ze houden zich schuil in de rode duisternis en

zuigen de moed en het vertrouwen uit je; wat overblijft zijn boosaardigheid en strijd.

Op dit moment, tijdens de demonentijd, wist Torak dat de kwade voortekenen hem niet hadden bedrogen. Wolf had geen antwoord gehuild omdat hij dat niet kón. Er was iets met hem gebeurd.

Allerlei gedachten spookten door Toraks hoofd. Stel dat Wolf helemaal alleen een oeros of eland te grazen had willen nemen? Hij was pas twintig manen oud. Een trap met een hoef kon voor zo'n domme, jonge wolf dodelijk zijn.

Misschien zat hij in een strik gevangen. Torak had Wolf geleerd daar met een boog omheen te lopen, maar stel dat hij niet goed had opgelet? Dan zat hij gevangen. Met de strik strak om zijn nek zou hij niet kunnen huilen.

De bomen kraakten. Er plofte nog meer sneeuw naar beneden. Torak zette zijn handen aan zijn mond en huilde: *waar ben je?*

Geen antwoord.

Bezorgd glimlachte Renn naar hem, maar in haar donkere ogen zag hij zijn eigen angst weerspiegeld. 'De zon gaat onder,' zei ze.

Hij slikte. 'Straks komt de maan op. Dan hebben we voldoende licht om het spoor verder te volgen.'

Ze knikte aarzelend.

Na nog een paar passen draaide ze zich ineens naar opzij. 'Torak! Daar!'

Wie Wolf ook had gevangen, het was met een heel eenvoudige val gedaan. Ze hadden een kuil gegraven en die verborgen onder een dunne laag van met sneeuw bedekte takjes.

Zoiets had Wolf niet lang gevangen kunnen houden, maar in de omgewoelde sneeuw rondom de kuil vond Torak stukjes gevlochten reepjes huid. 'Een net...' bracht hij ongelovig uit. 'Ze hadden een net.'

'Maar... er zitten geen gepunte stokken in de kuil,' zei Renn.

‘Ze wilden hem levend in handen krijgen.’

Dit lijkt wel een nachtmerrie, dacht Torak. Straks word ik wakker, en dan komt Wolf tussen de bomen door aangesprongen.

En toen zag hij het bloed. Een angstaanjagend grote vlek in de sneeuw.

‘Misschien heeft hij hen gebeten,’ mompelde Renn. ‘Ik hoop dat dat zo is. Ik hoop dat hij hun handen eraf heeft gebeten!’

Torak raapte een plukje bebloed haar op. Zijn handen trilden. Hij dwong zichzelf om goed naar sporen in de sneeuw te zoeken.

Wolf was de kuil behoedzaam genaderd. Hij had niet meer gepend, maar gelopen. Dat zag Torak aan de pootafdrukken, die naast elkaar stonden. Maar toch was Wolf wel degelijk naar de kuil toe gegaan.

O, Wolf, dacht Torak, waarom heb je niet beter uitgekeken?

Toen besepte hij dat Wolf misschien mensen vertrouwde omdat hij bevriend met Torak was. Misschien was het allemaal Toraks schuld.

Hij keek naar het spoor in de sneeuw, dat in noordelijke richting liep. Er had zich al een laagje ijs in gevormd. Degenen die Wolf hadden gevangen, lagen een heel eind op hen voor.

‘Hoeveel voetsporen zie je?’ vroeg Renn, die zich er niet mee wilde bemoeien. Torak kon veel beter spoorzoeken dan zij.

‘Twee. Bij het weggrennen zijn de voetsporen van de grootste man dieper.’

‘Dus dan moet hij Wolf hebben gedragen. Maar waarom zou hij hem meenemen? Wie wil Wolf nou kwaad doen? Dat zou niemand durven wagen.’ Het was een strenge wet onder de stammen dat niemand een jager in het Woud kwaad mocht doen.

‘Torak!’ riep ze terwijl ze bij een jeneverbesstruik knielde. ‘Ze hebben zich hier verstopt. Maar ik snap niet...’

‘Beweeg je niet!’ waarschuwde Torak.

‘Wat?’

‘Daar! Bij je laars!’

Ze verstarde. ‘Wat... Wat heeft dát gemaakt?’

Hij knielde erbij neer om het eens goed te kunnen bekijken.

Zijn vader had hem leren spoorzoeken. Hij had gedacht dat hij elk spoor in het Woud wel kende, maar zulke vreemde sporen had hij nog nooit gezien. Ze waren licht en klein, als van een vogel. Maar toch ook weer niet. De achterpoten leken op gekromde handjes met vijf klauwen, en er waren geen afdrukken van voorpoten. Er waren alleen twee gaatjes, alsof het wezen op stompjes had gelopen.

“Vreemde prooi...” mompelde Torak voor zich uit.

Renn keek hem aan. ‘Lokaas. Ze hebben het als lokaas gebruikt.’

Torak stond op. ‘Ze zijn naar het noorden gegaan, naar het dal van de Bijlsteel. Waar kunnen ze vandaar naartoe?’

Ze stak haar handen in de lucht. ‘Overall! Ze kunnen naar het oosten zijn gegaan, naar het Bijlmeer, en dan verder naar de Hoge Bergen. Of ze kunnen zijn teruggegaan, naar het zuiden, naar het Dichte Woud. Of als ze naar het westen zijn gegaan, dan zijn ze nu al halverwege op weg naar de Zee...’

Stemmen. Er kwamen mensen hun kant op.

Ze verstopten zich achter de jeneverbesstruik. Renn spande haar boog, en Torak trok zijn bijl van zwarte basalt uit zijn riem.

Wie het ook waren, ze deden geen moeite om stil te zijn. Torak zag een man en een vrouw, gevolgd door een grote hond die een slee voorttrok. Op de slee lag een dode hertenbok. Een jongen van een zomer of acht oud dartelde voor hen uit. Hij had een jongere hond bij zich die een ransel van hertenhuid op zijn rug droeg.

De jonge hond rook Wolfs geur die aan Torak kleefde. Hij kefte geschrokken en spurtte terug naar de jongen. De jongen bleef staan. Torak zag de stamtatoeage tussen zijn wenkbrauwen: drie smalle zwarte ovaal, net alsof de jongen voortdurend fronste.

Renn ademde uit. ‘De Wilgenstam! Misschien hebben zij iets gezien?’

‘Nee!’ Torak trok haar terug. ‘We weten nog niet of we hen kunnen vertrouwen.’

Verbaasd keek ze hem aan. ‘Maar Torak, ze zijn van de Wilgenstam! Natuurlijk kunnen we hen vertrouwen!’ Voordat hij haar kon tegenhouden, rende ze al op hen af. Ze hield haar vuisten boven haar hoofd als teken van vriendschap.

Toen ze haar zagen, lachten ze. De vrouw legde uit dat ze op weg waren naar hun stam in het westen. Ze had littekens in haar gezicht, net berkenzwam. Dat toonde aan dat ze de ziekte had overleefd die de vorige zomer onder de stammen had huisgehouden.

‘Zijn jullie nog iemand tegengekomen?’ vroeg Renn. ‘We zijn op zoek naar...’

“We”?’ vroeg de man.

Torak kwam overeind. ‘Jullie komen uit het noorden. Hebben jullie niemand gezien?’

De man richtte zijn blik op Toraks stamtatoeage, en trok zijn wenkbrauwen op. ‘Tegenwoordig zien we maar weinig leden van de Wolvenstam.’ Tegen Renn zei hij: ‘Je bent jong om zo ver van je kamp op jacht te gaan.’

Dat stak Renn. ‘We zijn allebei al dertien zomers oud. En we hebben toestemming van de Leider.’

‘Hebben jullie iemand gezien?’ viel Torak haar in de rede.

‘Ik wel,’ zei de jongen.

‘Wie?’ riep Torak uit. ‘Wie heb je gezien?’

De jongen deinsde geschrokken achteruit. ‘Ik... ik was Bijter gaan zoeken.’ Hij wees naar zijn hond, die zwakjes kwispelde. ‘Hij jaagt graag op eekhoorns, maar vaak verdwaalt hij dan. En toen zag ik hen. Ze hadden een net waarin iets zat wat erg bevoog.’

Dus hij leeft nog, dacht Torak. Hij had zijn vuisten zo stevig gebald dat zijn nagels in zijn huid stonden.

‘Hoe zagen ze eruit?’ vroeg Renn.

De jongen stak zijn hand omhoog. ‘Een heel grote man. En nog iemand, ook groot, met kromme benen.’

‘Heb je hun stamtatoeage gezien?’ vroeg Torak. ‘Of een stukje huid van hun stamdier? Heb je nog meer gezien?’

De jongen slikte moeizaam. ‘Ze hadden een kap op. Ik kon hun gezichten niet zien.’

Torak draaide zich om naar de man. ‘Wilt u misschien een boodschap aan Fin-Kedinn overbrengen?’

‘Wat het ook mag zijn, je kunt het hem beter zelf gaan vertellen,’ reageerde de man. ‘De Leider van de Raven is een wijs man. Hij weet vast wel wat jullie moeten doen.’

‘Daar is geen tijd voor,’ zei Torak. ‘Zeg hem dat iemand Wolf heeft gevangen. Zeg hem dat we hem zijn gaan bevrijden.’